

Column Lucas de Waard

Wij zullen ons even aan u voorstellen.

Wij zijn het gif in een groepsproces.

De verkalking van het onderling respect.

Wij zijn handen die op onderruggen willen liggen. En die dan langzaam een klein stukje naar beneden schuiven. Zo met de pink en de ringvinger net op de bovenbil.

Wij zijn vijftig rozen, besteld door Sjors van IT voor Janine van eindredactie, terwijl Janine gewoon man en kinderen heeft en ook niet precies weet wie Sjors eigenlijk is.

Wij zijn een tirade van de leider van de vulploeg, die vindt dat Achmed niet goed gespiegeld heeft. Dat Achmed misschien liever lui dan moe is. En dat er vorige week een opengescheurde zak taai taai poppen op de parkeerplaats lag en dat Achmed daar vast meer van weet. Dat Achmed, als hij niet een beetje wil werken voor zijn geld, dat hij dan lekker terug kan naar Marokko.

Wij zijn een schoudermassage van Gert-Jan, een schoudermassage waar Elsbeth helemaal niet om gevraagd heeft, maar die ze tóch krijgt. In de sauna. Tijdens het bedrijfsuitje op de Veluwe. Wij zijn het eelt op de handen van Gert-Jan. Omdat Gert-Jan deze schoudermassages wel vaker geeft.

Wij zijn de neiging om de alarmbellen in onszelf tot zwijgen te brengen als we in ons geheugen gaan graven. Wij zijn smoesjes. Wij zijn het argument 'Je mag ook niks meer tegenwoordig'.

Wij zijn de behoefte overal een aanmoediging in te zien.

Wij zijn het duiveltje op de schouder van die zakkenwasser van de afdeling retail die altijd het dopje van het zoutvaatje losdraait of een punaise op je stoel legt.

Wij zijn de verleiding om altijd dezelfde persoon te kakken te zetten, omdat herhaling nu eenmaal komisch is.

Wij zijn de bassende stem die over Fleur van de helpdesk zegt dat hij "het er wel op zou kunnen", ook als Fleur het kan horen, sterker nog, vooral als Fleur het kan horen.

Wij zijn de angst van Fleur om te zeggen dat ze dat niet leuk vindt. Wij zijn het onvermogen dat verbloemd moet worden met lompe grappen, met intimidatie of met het zwart maken van collega's. Wij zaaien verwarring over wat een geintje is. Zodat alle onaardige opmerkingen een geintje kunnen zijn, en een geintje moet altijd kunnen.

Wij zijn ogen die jou kunnen uitkleden.

Wij zijn de ongemakkelijke lach van iemand die zojuist voor lul gezet is, iemand die van binnen een beetje sterft maar dat niet durft toe te geven, dus die nog maar wat koffie inschenkt en doet alsof Wim van marketing niet zojuist voor de dertigste keer gezegd heeft dat de prijs voor de leukste werknemer dit jaar wéér naar dezelfde persoon gaat en dat we allemaal wel weten wie.

Wij leven van verborgen leed en willen niet dat u ons voor de voeten loopt.

Wij hebben een hekel aan sterk leiderschap. Want wij komen tot bloei in een stuurloze omgeving. Wij willen pesten, klieren en de sfeer verstieren, en dat gaat niet als u ons de kans niet geeft. Wij houden van willekeurige werksituaties, van bazen met lievelingetjes en pispaaletjes, van weinig ruimte om langs het kopieerapparaat te lopen zodat je elkaar wel móet aanraken.

Wij willen iets leuks doen na een vergadering, wij willen paintballen, zodat Paul van personeelszaken Bibi van verkoop met een paintballgeweer voor haar kop kan schieten omdat ze iets kritisch tegen hem zei tijdens het vragenrondje.

Wij willen borrels in kleine, warme ruimtes, zodat iedereen in elkaars aura staat te zweten en het dan maar op een zuipen zet.

Wij voelen ons thuis in de jungle, waar het recht van de sterkste geldt.

Wij veroorzaken ongemak, angst en gêne, onveiligheid en lood in de schoenen. Met dat lood loodsen wij u loodrecht naar een burnout.

Wij zijn ongewenste omgangsvormen. U kent ons wel. Wij wonen tussen de muren van uw bedrijf. Wij gedijen bij ontkenning. Wij zijn er niet altijd, maar azen op kieren in de werksfeer.

Wij hebben niets aan vrolijke werknemers moet u weten. Wij kunnen daar niet van leven.

En wij nemen daarom met zorg kennis van de ontwikkelingen van de laatste tijd.

Van #metoo. Van het racismedeбат. Van hoor en wederhoor.

Van dit soort congressen.

Dit soort bijeenkomsten zijn een nagel aan onze doods-kist. U heeft ons de oorlog verklaard. U gaat ons te lijf met open vizier. Met vertrouwenspersonen, bewustwording, mensenrechten, en als die meneer van die toespraak van daarstraks gelijk krijgt met de afschaffing van personeelsuitjes! U gunt ons uw angst niet. Uw woede. Uw opgebrande werknemers. U bent van plan de wereld beter te maken. Of toch in elk geval uw eigen bedrijf. En daar zijn wij niet van gediend.

U probeert ons uit te roeien.

En we zijn bang, soms, dat het u nog gaat lukken ook.

©Lucas de Waard

Uitgesproken tijdens bijeenkomst ministerie SZW ongewenst gedrag 15-11-2018